HÀNG GHẾ TRẺ EM

CÁI CHÌA KHÓA BẰNG VÀNG

CÁCH nay đã lâu, tại thành Bá-đạt, có một vị vua tên là La-hi-bá giàu-có và quyền-thế lắm. Vì chẳng may vương-hậu đã chết sớm nên vua sống lẻ-loi với một con gái nhỏ độc-sanh của mình là công-chúa Ánh-diên trong một cung-điện nguy-nga nhưng có vẻ hơi lạnh-lẽo.

Vua La-hi-bá thương-yêu công-chúa lắm, nhưng vì công-việc của triều-đình bận-rộn nên đã phải trễ-nải nhiều lần trong sự thăm viếng nàng. Ánh-diên hơi buồn vì thiếu sự trìu-mến của người cha mà nàng vô-cùng yêu-quí. Chính vua cũng biết như thế cho nên khiến nhiều cung-nữ hầu-hạ công-chúa đêm ngày; Ngài cũng cho nàng đủ thứ thú lạ vật quí để mong nàng được yên-ủi phần nào. Tiếc thay! không có gì làm cho công-chúa Ánh-diên thỏa lòng được.

Một bữa nọ, La-hi-bá đến thăm con. Vua thấy nàng đương khóc tức-tưởi, bèn hỏi:

— Ớ Ánh-diên yêu-dấu ơi, tại sao con khóc?

— Cha hỏi tại sao con khóc! Còn tại sao nữa, hỡi cha? Đã ba ngày rồi con không thấy mặt cha, đã ba ngày rồi con không được hôn cha... Con thiếu cha, con buồn lắm, cha ạ!

Vua vừa âu-yếm vuốt-ve con, vừa đáp:

— Cha mắc tiếp-đãi một sứ-thần nên không thể đến thăm con, dầu lòng cha rất muốn.

— Thế thì, cha đâu có thương con.

— Con còn thơ-dại nên đâu biết được trách-nhiệm của cha đối với hạnh-phúc của toàn dân.

— Nhưng còn hạnh-phúc của con, cha không kể đến sao?

— Hạnh-phúc của con như của cha, cha không kể đến sao được. Nhưng, con ơi, còn biết bao nhiêu kẻ nghèo-khổ khốn-nạn trong thành-phố Bá-đạt nầy...

Công-chúa Ánh-diên lấy làm cảm-động khi nghe cha nói mấy lời ấy nên lặng-thinh. Vua La-hi-bá vẫn để tay trên đầu con, lấy những ngón tay mân-mê những sợi tóc óng mượt và mềm-dịu của con rồi nói tiếp:

— Con khá an-phận và can-đảm hơn lên vì hôm nay cha đến đây là để cho con hay rằng cha sẽ phải vắng mặt tại thành-phố Bá-đạt nầy trong ít ngày.

— Cha đi đâu, hỡi cha yêu-quí?

— Đi quan-sát tình-hình ở các biên-giới. Cha đi trong vài tuần-lễ sẽ trở về.

— Cha đem con theo với. Công-chúa Ánh-diên nài-xin cha cách rất thiết-tha.

— Không được đâu con; nhưng cha hứa sẽ đem về cho con vật gì con thích. Nào, con muốn những thứ gì? Cha cho con một con bạch-tượng nhỏ, con có bằng lòng không?

— Không, — công-chúa vội đáp. Con không cần con voi, cũng không cần vàng bạc, lụa là gì cả. Con chỉ thiếu có một mình cha. Con chỉ muốn thấy mặt cha và hôn cha.

Nghe như thế, vua La-hi-bá trầm-ngâm một lúc, đoạn thò tay vào túi áo, lấy ra một cái chìa khóa bằng vàng, và

nói với công-chúa Ánh-diên rằng :

— Con nên tin tấm lòng thương-yêu của cha đối với con. Nó sâu rộng lắm, con ơi. Đây, cha giao cho con cái chìa khóa bằng vàng nầy, con đừng đánh mất vì dùng nó con sẽ mở được cửa của một trong những căn phòng của cung-điện chúng ta. Chính trong phòng ấy, con sẽ thấy rõ sự bí-mật của lòng cha, sự thương-yêu của cha đối với con. Nếu con muốn biết, hãy đi mở cửa phòng ấy. Nhưng cha ước-ao con tin cha thì hơn.

Ánh-diên cầm cái chìa khóa vua La-hi-bá giao cho, rồi ôm lấy cha mà hôn, đương khi những hột nước mắt từ-từ lăn trên má.

Qua ngày sau, vua khởi-hành với một đoàn tùy-tùng khá đông, còn công-chúa Ánh-diên ở lại một mình trong đền vua với các cung-nữ.

Từ đó, cứ mỗi chiều, có một sứ-giả đem tin-tức của vua La-hi-bá về cho công-chúa. Trong những ngày đầu, còn nhớ lời của cha dặn nên Ánh-diên gượng-gạo làm vui, tìm cách tiêu-khiển với những người xung-quanh và với những món đồ chơi sẵn có. Nhưng qua đến tuần-lễ thứ hai, không nghe tin cha sắp trở về, công-chúa buồn-bực lắm. Tự-nhiên, nàng chợt nghĩ đến cái chìa khóa bằng vàng. Nàng muốn đi tìm mở cái căn phòng nào đó để coi trong ấy có cái gì, nhưng nàng lại nghĩ nếu làm như thế thì ra nàng không tin lời cha của nàng sao! Nàng lo-le cái chìa khóa trong tay và do-dự mãi cho đến một ngày kia, bị xui-giục bởi một cung-nữ tọc-mạch muốn biết cái chìa khóa bằng vàng ấy sẽ khám-phá được sự bí-mật gì, nên nàng đi thử các lỗ khóa. Cuối cùng khi đến căn phòng ở trên từng lầu cao, nàng để chìa khóa vào lỗ, vừa xoay một vòng thì cánh cửa bật mở.

Nàng tưởng-tượng sẽ thấy nhiều ngọc ngà, châu-báu, nhiều vàng bạc, lụa là, nhiều tấm tranh danh-tiếng và đẹp-đẽ và tất cả sự quí báu và giàu-có của nhà vua La hi-bá dồn chứa ở trong phòng ấy. Nhưng, không; khi dòm vào, nàng chỉ thấy một căn phòng rộng rãi nhưng trống không. Lấy làm ngạc-nhiên, nàng vội bước vào trong phòng, đi tìm cùng khắp mọi nơi nhưng vẫn không thấy có bàn ghế hay một vật gì bày-biện ở trong đó : Trong cái phòng trống-trải ấy, chỉ có một mình nàng.

Vừa đến kinh-đô, vua La-hi-bá liền tìm gặp công-chúa Ánh-diên.

Ánh-diên buồn-bực và xấu-hổ, tự nghĩ :

— Hay cha ta muốn phạt ta vì không tin người...

Vừa lúc ấy, một sứ-giả báo tin ngày sau vua La-hi-bá sẽ trở về Bá-đạt, làm cho những hột nước mắt của công-chúa bỗng dưng biến mất. Nàng bận-

rộn lo đón rước cha về

Quả thật, ngày sau, đúng giờ đã báo trước, đoàn quân tuần-du của vua La-hi-bá trở về giữa sự tung-hô của Bá-tánh. Vừa đến kinh-đô, vua vội đi tìm công-chúa Ánh-diên, ôm con vào lòng và hôn nơi trán.

— Cha có nhiều món quà biếu con đây.

Vua vừa dứt lời, một vệ-quân dắt đến một con bạch-tượng nhỏ rất đẹp, một người khác trình một xâu chuỗi nạm ngọc và kim-cương thật quí, và một người khác nữa ôm lại một con công màu lông rực-rỡ.

— Cám ơn cha, thật cha đã yêu-thương con quá mà con lại nghi-ngờ lòng của cha. Xin cha tha lỗi cho con vì con...

— Con đã có dùng đến cái chìa khóa bằng vàng của cha phải không?

— Ánh diên cúi mặt xuống nói nhỏ nhỏ: Thưa cha, có. Nhưng con chỉ thấy một căn phòng trống trơn chớ đâu thấy sự bí-mật của lòng cha.

— Tại con không hiểu chớ! Căn phòng trống không ấy là tấm lòng của cha đấy! Nó không có gì hết, nhưng nó có con, hình-ảnh của con.

Ánh-diên rất sung-sướng vì được biết sự thương-yêu cao-quí của cha đối với nàng, bèn buông mình nghiêng trên ngực của cha, ngước mắt lên nhìn cha cách rất âu-yếm, rồi nói thỏ-thẻ với cha rằng:

— Trong lòng của con cũng chỉ có hình-ảnh của cha thôi.

◇ ◇ ◇

Hỡi các em, tình yêu-thương của Chúa đối với các em còn sâu rộng hơn sự thương-yêu của vua La-hi-bá đối với công-chúa Ánh-diên bội-phần. Trong lòng của Ngài luôn luôn có hình-ảnh của các em, và vì thương-yêu các em, Ngài cũng đã bằng lòng chịu chết để chuộc tội cho các em. Các em đối với Ngài thế nào? Trong lòng của các em có hình-ảnh của Ngài không?

N. T. H.

thuật theo một chuyện cổ Á-rạp